

Andagt til anden påskedag

2. påskedag den 13. april 2020

Den første dag i ugen, tidligt om morgenen, mens det endnu var mørkt, kom Maria Magdalene ud til graven, og hun så, at stenen var flyttet fra graven. Så løber hun hen til Simon Peter og til den anden discipel, ham som Jesus elskede, og siger til dem: »De har flyttet Herren fra graven, og vi ved ikke, hvor de har lagt ham.« Så kom Peter og den anden discipel og ville ud til graven. De løb begge to, men den anden discipel løb foran, hurtigere end Peter, og nåede først til graven; han bøjede sig ind og så linnedklæderne ligge der, men han gik ikke ind. Simon Peter, som fulgte efter ham, nåede nu også frem; han går lige ind i graven og ser linnedklæderne ligge der og klædet, som Jesus havde haft over hovedet; det lå ikke sammen med linnedklæderne, men rullet sammen på et sted for sig selv. Da gik også den anden discipel derind, han som var kommet først til graven, og han så og troede. Indtil da havde de nemlig ikke forstået Skriftens ord om, at han skulle opstå fra de døde. Disciplene gik så hjem igen. Men Maria stod udenfor ved graven og græd. Som hun nu stod der og græd, bøjer hun sig ind i graven og ser to engle i hvide klæder sidde dér, hvor Jesu legeme havde ligget, én ved hovedet og én ved fødderne. De sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du?« Hun svarede: »De har flyttet min Herre, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham.« Da hun havde sagt det, vendte hun sig om, og hun så Jesus stå der; men hun vidste ikke, at det var Jesus. Jesus sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du? Hvem leder du efter?« Hun mente, det var havemanden, og sagde til ham: »Herre, hvis det er dig, der har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så jeg kan hente ham.« Jesus sagde til hende: »Maria!« Hun vendte sig om og sagde til ham på hebraisk: »Rabbuni!« – det betyder Mester. Jesus sagde til hende: »Hold mig ikke tilbage, for jeg er endnu ikke steget op til Faderen; men gå hen til mine brødre og sig til dem: Jeg stiger op til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud.« Maria Magdalene gik hen og fortalte disciplene: »Jeg har set Herren,« og at han havde sagt dette til hende.

Johannes 20, 1-18

2. påskedag den 13. april 2020

Kære du, som tilhører den korsfæstede og opstandne Herre, Jesus Kristus!

Jeg skriver til dig, fordi det er 2. påskedag – dagen hvor Maria Magdalena møder den opstandne Jesus Kristus. Det er dagen derpå, dagen efter den tomme grav og englens budskab om Jesu opstandelse – det er tiden til, tøvende, at begynde at indse måske blot lidt af, hvad opstandelse egentlig er. Hvordan det er, livet opstår af de døde.

Noget væsentligt her, er måske, at overveje det, vi nogle gange siger; "er det ikke sket for mig, så er det slet ikke sket". Opstandelsen som teori eller som begreb eller som en smuk tanke, eller som noget, der skete engang for længe siden for nogle historiske personer, er ikke egentlig livsafgørende for dig og mig. Jeg vover at sige, at budskabet om Kristi opstandelse kun har betydning for os, hvis det også sker for os. Eller gælder os.

Maria Magdalena går ud til graven for at se sit tab i øjnene. For at konfrontere sin sorg. For at græde over ham, hun har mistet. Ham, der gav hendes liv mening. Ham, der gav hende værdighed. Ja, ham der havde fået hendes liv til at stå op af de døde. Maria Magdalena kan kun se sit tab og sin sorg. Hun kan slet ikke få øje på nogen opstandelse.

Da hun møder den opstandne Jesus, kan hun ikke se, det er ham. Hun kan ikke genkende ham. Hun kan ikke se, at han faktisk stadig er i hendes liv. Blot på en ny og anderledes måde. Vores håb, når vi bliver ramt af modgang, eller har oplevet et stort tab, består som oftest i, at vi håber, at alting bliver som før. Men det er som regel et håbløst håb. Efter en omvæltning af vores tilværelse, eller efter et tab, bliver livet aldrig som før. Men livet kan blive godt igen på en ny måde.

Opstandelse kan måske siges at være den erfaring, at der er tro, håb, kærlighed, glæde og lys i vores liv, selvom vi har tabt alt, selvom vi lider, selvom vi sørger, selvom vi stirrer ind i mørket. Opstandelsen bliver os givet – som regel kommer opstandelsen fuldstændig bag på os. Vores fantasi rækker ikke til at vi kan ane de mindste om, hvordan Den Opstandne vil møde os i vores eget liv.

Derimod tror jeg ikke, at opstandelsen ophæver alt det, vi har lidt og stridt. Opstandelsen dækker ikke over alt det tunge, sørgelige og lidelsesfyldte, som var

det aldrig sket. Døden og sorgen, tabet og nederlaget er stadig realiteten. Det ændrer opstandelsen ikke.

Opstandelse betyder, at vi får modet til at holde ud, og kraften til at bære det, vi skal – opstandelsen giver os et håb og et lys. En retning. Noget at styre efter, så vi ved, hvad vi skal, og at det nytter. Opstandelsen giver os glæde. En overrumplende, uventet glæde, som ikke kommer fra os selv. En hilsen fra Himlen.

Kristus er opstanden, og vi skal opstå til livet af de døde!
Glædelig påskehilsen fra din kirke og din præst.

Bøn

Opstandne Herre, Jesus Kristus
Kom os i møde med din opstandelse, når vi stirrer ind i mørket
og kun kan se død, tab og sorg.
Oprejs os af de døde!
Amen!

Fadervor

Vor Fader, du som er i himlene!
Helliget blive dit navn, komme dit rige,
ske din vilje som i himlen således også på jorden;
giv os i dag vort daglige brød;
og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere,
og led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde.
For dit er Riget og magten og æren i evighed!
Amen.

Velsignelse

"Herren velsigne dig og bevare dig,
Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig,
Herren løfte sit ansigt mod dig og give dig fred."